CLAIR KEEGAN

„O virtuozitate „ narativă

> TRei

CONTEMPQ

L

A treia lumină

• Ww! *W* ~ A:

ANAN5I. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
C0MTIMP01AM

CLAIRE KEEGAN
A treia lumină

Traducere din limba engleză şi note de
Iulia Anania

EDITURA TREI

Pentru Ita Marcus
şi în amintirea lui David Marcus

Într-o dimineaţă de duminică, după prima liturghie din Clonegal, tatăl meu, în loc să mă ducă acasă, conduce maşina în adâncul comitatului Wexford, spre coasta de unde-şi trag neamul ai mamei. E o zi fierbinte, strălucitoare, cu petice de umbră şi lumină verzuie, surprinzătoare, de-a lungul drumului. Trecem prin satul Shillelagh, unde tatăl meu ne-a pierdut Shorthornul[1] roşcat la un joc de *forty-five*[2]*,* apoi pe lângă târgul din Carnew unde bărbatul care câştigase junca o vânduse curând după aceea. Tatăl meu îşi aruncă pălăria pe locul pasagerului, coboară geamul şi fumează. Îmi desfac cozile, îmi scutur părul şi mă întind lată pe bancheta din spate, privind prin lunetă. Pe alocuri cerul e fără nori, albastru. Pe alocuri albastrul este acoperit de creta norilor, dar în cea mai mare parte e un amestec ameţitor de

cer şi arbori scrijelit de cablurile ESB-ului[3] de-a curmezişul cărora, din când în când, se întrec stoluri mici, maronii de păsări ce dispar.

Mă întreb cum va fi în locul acesta care aparţine familiei Kinsella. Vad o femeie înaltă aplecată peste mine, punându- mă să beau lapte abia muls, cald încă. Vad o altă versiune a ei, mai puţin probabilă, în şorţ, turnând aluat de clătite într- o tigaie, întrebându-mă dacă mai vreau una, aşa cum face uneori mama când e binedispusă. Bărbatul nu are cum să fie mai înalt decât ea. El o să mă ducă în oraş cu tractorul şi o să- mi cumpere limonadă roşie[4] şi chipsuri. Sau o să mă pună să curăţ adăposturi şi să adun pietre, să smulg buruieni şi să culeg ştevie de pe câmp. Îl văd scoţând din buzunar ceea ce sper că este o monedă de cincizeci de penny, dar se dovedeşte a fi o batistă. Mă întreb dacă familia trăieşte într-o gospodărie veche sau un bungalow nou, dacă au latrină sau baie înăuntrul casei, cu vas de toaletă şi apă curentă. Mă văd stând întinsă într-un dormitor întunecos, împreună cu alte fete, spunând lucruri pe care nu

le-am repeta la venirea dimineţii.

Pare că durează un veac până ce maşina încetineşte şi coteşte pe o alee dată cu bitum, îngustă, apoi se hurducăie când roţile trec peste grilajul pentru vite. De amândouă părţile, gardurile vii dese sunt tunse drept. La capătul aleii se află o casă lungă, albă, cu arbori ale căror crengi mătură pământul.

— Tată, zic. Pomii.

— Ce-i cu ei?

— Sunt bolnavi, zic.

— Sunt sălcii plângătoare, răspunde el şi-şi drege glasul.

În curte ferestrele înalte, strălucitoare ne reflectă venirea. Mă văd privind de pe banchetă, sălbatică precum o ţigăncuşă, cu părul desfăcut tot, dar tatăl meu, la volan, arată exact ca tatăl meu. Un copoi mare, liber, a cărui blană e murdărită de umbrele arborilor, scoate câteva lătraturi aspre, fără prea mare tragere de inimă, apoi se aşază pe ultima treaptă şi priveşte înapoi, spre uşa în pragul căreia s-a oprit un bărbat. Are

un corp pătrăţos, ca oamenii pe care îi desenează uneori surorile mele, dar sprâncenele îi sunt albe, asortate cu părul. Nu arată deloc ca rudele mamei, care sunt toţi înalţi, cu braţele lungi, şi mă întreb dacă nu am ajuns la casa greşită.

— Dan, face bărbatul, încordându-se. Cum o duci?

— John, zice Tati.

Stau în picioare, privind prin curte pentru o scurtă vreme, apoi vorbesc despre ploaie: cât de puţin a plouat, cum are nevoie câmpul de ploaie, cum preotul din Kilmuckridge s-a rugat pentru ploaie chiar în dimineaţa asta, cum nu s-a mai pomenit o astfel de vară. Fac o pauză când tatăl meu scuipă, apoi conversaţia se duce către preţul vitelor, CEE[5], munţii de unt[6], costul varului şi al deparazitării oilor. E ceva cu care sunt obişnuită, felul ăsta în care nu vorbesc bărbaţii: le place să disloce un smoc de iarbă cu călcâiul încălţării, să lovească cu palma în capota maşinii înainte ca aceasta să demareze, să scuipe, să stea cu picioarele crăcănate, ca şi cum nu le-ar păsa.

Când doamna Kinsella iese, nu le da atenţie bărbaţilor. E chiar mai înaltă decât mama, cu acelaşi păr negru, dar al ei e tuns scurt, ca o cască. Poartă bluză cu imprimeu şi pantaloni cafenii, evazaţi. Uşa maşinii se deschide şi sunt scoasă afară

şi sărutată. Faţa mea, pupată, se înroşeşte lângă a ei.

— Ultima dată când te-am văzut erai în cărucior, spune ea şi se dă în spate, aşteptând un răspuns.

— Cărucioru-i stricat.

— Da' ce-i cu el?

— Fratele meu l-a folosit drept roabă şi i-a căzut o roată. Femeia râde, îşi linge degetul mare şi îmi şterge ceva de pe faţă. Ii simt degetul, mai moale decât al mamei, ştergând ce o fi fost. Când se uită la hainele mele, îmi văd prin ochii ei rochia subţire de bumbac şi sandalele prăfuite. Preţ de o clipă, niciuna dintre noi nu ştie ce să spună. O briză ciudată, coaptă, traversează curtea.

— Intră, *leanbh*[7].

Mă conduce în casă. În hol e întuneric preţ de o

clipă; când şovăi, femeia şovăie şi ea. Intrăm în dogoarea bucătăriei, unde mi se spune să şed, să mă simt ca la mine acasă. Pe sub mirosul copturilor e ceva dezinfectant, un soi de înălbitor. Femeia ridică o tartă cu rubarbă din cuptor şi o pune pe bancă la răcorit: sirop gata să dea pe-afară, foi subţiri de patiserie coapte într-o coajă. Un curent rece vine dinspre uşă, dar aici este cald, tăcere şi curăţenie. Florile înalte de ochiul- boului sunt la fel de liniştite precum paharul înalt de apă în care se află. Nu există nicăieri semne lăsate de vreun copil.

— Şi, cum o mai duce mămica ta?

— A câştigat zece lire la obligaţiunile cu premii.

— Nu zău!

— Ba da. Am mâncat toţi peltea şi îngheţată şi a cumpărat o cadă nouă şi un set de scule pentru reparat bicicleta.

— Ditamai răsfăţul!

— Pe bune, spun şi simt din nou pe pielea capului dinţii de metal ai pieptănului de azi-dimineaţă, mâinile puternice ale mamei când mi-a împletit strâns cozile, burta ei pe spatele meu, întărită de

următorul copil.

Mă gândesc la chiloţii curaţi pe care i-a pus în valiză, scrisoarea şi ce ar fi putut să scrie în ea. Vorbele pe care şi le- au spus:

Cât ar trebui să o ţină?

Nu pot s-o ţină cât doresc?

Asta să le spun? a zis tatăl meu.

Spune-le ce vrei. Oricum asta faci mereu.

Acum doamna Kinsella umple cu lapte un ulcior smălţuit.

— Mama ta trebuie că-i ocupată.

— Îi aşteaptă să vină să cosească fânul.

— Da' n-aţ' cosit? face ea. Nu-i cam târziu?

Când bărbaţii vin din curte, se face pentru o clipă întuneric, apoi încăperea se luminează la loc când se aşază.

— Ei bine, doamnă, spune tatăl meu, trăgând un scaun.

— Dan, face ea, cu altă voce.

— Ce mai arşiţă azi.

— E cald, da.

Se întoarce cu spatele ca să aibă sub ochi

ceainicul, aşteptând.

— S-ar bucura câmpurile de niţică ploaie.

— N-o să plouă destul.

Femeia priveşte spre perete ca şi cum acolo ar atârna vreun tablou, dar nu e niciunul pe peretele acela, doar un ceasornic mare de mahon cu două limbi şi un pendul mare de cupru, care se leagănă.

— A fost totuşi un an grozav pentru fân. N-am văzut niciodată aşa ceva, zice Tati. E plin fânarul. Când l-am urcat, aproape că mi-am spart capul în căpriori.

Mă întreb de ce tatăl meu minte în legătură cu fânul. Are tendinţa să mintă despre lucruri care ar fi minunate dacă ar fi adevărate. Undeva, în depărtare, cineva a pornit o drujbă care zumzăie o vreme acolo ca o viespe mare, pusă pe-nţepat. Aş vrea să fiu afară, la lucru, pentru că nu sunt obişnuită să stau cuminte şi nu ştiu ce să fac cu mâinile. O parte din mine vrea ca tatăl meu să mă lase aici, în timp ce o parte vrea să mă ia cu el înapoi, la ce-mi e cunoscut. Sunt într-un loc unde nici nu pot să fiu ce sunt mereu şi nici nu pot să mă

transform în ce aş putea fi.

Ceainicul evacuează aburul şi bolboroseşte până în punctul de fierbere, în timp ce capacul de oţel îi clămpăneşte. Silueta unei pisici negru cu alb se mişcă pe pervazul ferestrei. Pe podea, umbra femeii se întinde peste dalele dure, curate, aproape să- mi atingă scaunul. Kinsella se ridică şi ia o stivă de farfurii din dulap, deschide un sertar, scoate cuţite, furculiţe şi linguriţe de ceai. Scoate capacul unui borcan cu sfeclă, pune din ea pe o farfurioară cu o furculiţă mică pentru servit, dă la iveală cremă de întins pe pâine şi sos pentru salată. Tatăl meu îl priveşte cu atenţie. Deja au apărut un bol cu roşii şi ceapă tăiate mărunt, o pâine proaspătă, o bucată de cheddar roşu.

— Şi Mary cum o duce? întreabă femeia.

— Mary? I se apropie vremea, răspunde tatăl meu, apoi se lasă pe spate, satisfăcut.

— Presupun că ultimul copil creşte zdravăn?

— Da, zice Tati, să-i hrăneşti e problema. Copiii au poftă de mâncare... şi, crede-mă, şi ăsta-i la fel.

— Ah, toţi mâncăm mai mult la răstimpuri, la fel

şi creştem, zice femeia, ca şi cum ar fi ceva ce el ar fi trebuit să
ştie.

— Ea o sa manance, da poţi s-o pui la munca.

Kinsella ridică privirea:

— Nu-i nevoie de aşa ceva, spune el. Copila nu o să trebuiască decât să o ajute pe Edna prin casă.

— O găzduim cu bucurie, îi ţine femeia isonul. Fetiţa e binevenită aici.

— O să vă mănânce urechile, zice tatăl meu, da cred că- ntr-un an d-aci-ncolo vă-nvăţaţi unii cu alţii.

Când ne aşezăm la masă, Tati se întinde după sfeclă. Nu foloseşte mica furculiţă pentru servit, ci se înfige în farfurie cu a lui. Care pătează şunca roz, o face să sângereze. Se toarnă ceai. Cât mâncăm se lasă o tăcere întreruptă, când cuţitele şi furculiţele noastre fac bucăţi ce se află în farfurii. Apoi, după ceva timp, se taie tarta. Smântână se revarsă în băltoace peste aluatul fierbinte.

Acum că tata m-a adus şi şi-a mâncat porţia, îi

arde buza după tutun; să-şi fumeze ţigara şi să plece. Întotdeauna e aşa: nu stă niciodată prea mult într-un loc după ce a mâncat – nu ca mama, care ar vorbi până ce se înserează şi se luminează din nou. Cel puţin asta spune tata, deşi eu nu ştiu să se fi întâmplat vreodată aşa. Cu mama totul e doar muncă: cu noi, să facă unt, să facă de mâncare, să ne spele, să ne trezească, să ne pregătească pentru liturghie şi şcoală, să încarce viţeii, să tocmească oamenii să are şi să netezească câmpul cu grapa, să tragă de bani şi să pună alarma. Asta însă e o altfel de gospodărie. Aici ai loc şi timp să gândeşti. Aici sar putea să existe chiar şi bani puşi deoparte.

— Ar fi bine s-o iau din loc, face Tati.

— Unde te grăbeşti? zice Kinsella.

— Încă-i lumină şi mai am de stropit cartofii.

— Nu-i teamă de mană în serile astea, spune femeia, dar se ridică oricum şi iese pe uşa din spate cu un cuţit ascuţit.

Vreau să merg cu ea, să scutur ţărâna de pe ce are de tăiat şi să car înapoi în casă. Cât timp ea e

afară, un soi de tăcere tot creste între cei doi bărbaţi.

— Dă-i ăsta lui Mary, zice femeia când se întoarce. Mă cocoşează rubarba, ce fel de an o fi şi ăsta.

Tatăl meu ia rubarba, dar o ţine la fel stângaci cum ar ţine un copil. O tulpină cade pe podea, apoi alta. Aşteaptă ca femeia să le ridice şi să i le dea. Ea aşteaptă ca el să o facă. Niciunul dintre ei nu vrea să se lase mai prejos. Până la urmă,
Kinsella se apleacă să le adune.

— Poftim, face el.

Afară, în curte, tatăl meu aruncă rubarba pe bancheta din spate, se urcă la volan şi porneşte motorul.

— Mult noroc, zice, sper ca fata asta să nu vă facă necazuri.

Apoi se întoarce spre mine:

— Tu-ncearcă să nu intri-n belea.

Mă uit cum bagă maşina în marşarier, coteşte pe alee şi se îndepărtează. Aud roţile izbind podeţul din grilaj pentru vite, apoi schimbarea vitezelor şi

zgomotul motorului care se întoarce pe drumul pe care am venit. De ce a plecat fără să-şi ia măcar rămas-bun, fără să pomenească măcar despre cum are să se întoarcă după mine? Adierea ciudată, arţăgoasă care traversează curtea pare mai răcoroasă acum, iar norii mari şi albi au năvălit peste şură.

— Ce te necăjeşte, copilă? întreabă femeia.

Mă uit în jos la picioarele mele, murdare în sandale.

Kinsella se apropie:

— Orice ar fi, spune-ne. Nu ne supărăm.

— Dumnezeule mare, doar n-a plecat şi a uitat complet de lucruşoarele tale! face femeia. Nu mă mir că eşti supărată.

Omu ăsta-i cu mintea-mprăştiată.

— Nici vorbă, spune Kinsella, găsim nişte haine cât ai zice peşte.

— Tot nici vorbă o să fie şi-ntr-un an d-aci-ncolo, face femeia, imitându-l pe tatăl meu.

Râd tare amândoi, preţ de o clipă, apoi se opresc. Când o urmez pe femeie înăuntru, îmi doresc să

spună ceva, ca să-mi alunge grijile. În schimb ea strânge masa, ia cuţitul ascuţit şi

sta în lumina de sub fereastră, spălând lama la robinet. Se uită lung la mine în timp ce o şterge, apoi pune cuţitul deoparte.

— Acum, fătuşcă, zice ea, cred că n-ar fi rău să faci o baie.

Dincolo de bucătărie, treptele acoperite cu mochetă duc spre o încăpere deschisă. În ea se află un pat dublu mare cu o cuvertură din lasetă şi câte o lampă pe fiecare parte. Ştiu că aici dorm ei şi, dintr-un motiv care îmi scapă, mă bucură că dorm împreună. Femeia mă conduce spre o baie, unde pune dopul căzii şi porneşte robinetele la maximum. Cada se umple şi camera albă se schimbă, astfel că un soi de orbire se lasă peste noi; vedem toate lucrurile şi, în acelaşi timp, nu le vedem.

— Mâinile sus, zice ea şi îmi scoate rochia.

Încearcă apa şi vâr piciorul în cadă, încrezându-mă în ea, dar apa asta e prea fierbinte.

— Intră, face ea.

— E prea fierbinte.

— Te obişnuieşti.

Vâr laba piciorului prin aburi şi simt aceeaşi

opăreală ascuţită. Ţin piciorul în apă şi, când să cred că nu mai pot rezista, îmi schimb părerea şi pot. Apa asta e mai adâncă şi mai fierbinte decât orice apă în care-am făcut baie. Mama ne îmbăiază în cât de puţină poate şi uneori ne pune să o împărţim. După o vreme mă las pe spate şi, prin aburi, o urmăresc pe femeie cum îmi freacă labele piciorului. Îmi scoate murdăria de sub unghii cu o pensetă. Stoarce şampon dintr-o sticlă de plastic, îmi clăbuceşte părul şi mi-l clăteşte. Apoi mă pune să mă ridic şi mă săpuneşte peste tot cu o cârpă. Mâinile ei sunt ca ale mamei, dar mai e ceva în ele, ceva ce nu am mai simţit niciodată şi pentru care nu am un nume. Nu-mi vin deloc cuvintele, dar acesta este un loc nou, în care sunt necesare cuvinte noi.

— Acuma hainele, spune ea.

— N-am haine.

— Bineînţeles că n-ai.

Face o pauză, apoi:

— Ai vrea câteva din lucrurile noastre vechi, deocamdată?

— Nu m-ar deranja.

— Ce copil cuminte!

Mă duce într-un alt dormitor, pe lângă al lor, de cealaltă parte a scărilor, şi scotoceşte printr-o comodă.

— Poate că astea o să-ţi vină.

Ţine în mână o pereche de pantaloni demodaţi şi o cămaşă nouă, în carouri. Mânecile şi cracii sunt prea lungi, dar le suflecă şi strânge talia cu o centură din pânză, ca să mi se potrivească.

— Aşa, spune.

— Mami zice că trebuie să-mi schimb chiloţii în fiecare zi.

— Şi ce mai spune mami?

— Zice că puteţi să mă păstraţi cât doriţi.

Râde când aude şi-mi perie părul, descâlcindu-l, apoi tace. Ferestrele din camera aceasta sunt deschise şi prin ele văd o porţiune de gazon, o grădină de legume, lucruri comestibile care cresc în şiruri, dalii cu petale ascuţite şi roşii, o cioară cu ceva în cioc, pe care îl sparge tacticos în două şi mănâncă – întâi o jumătate, apoi cealaltă.

— Hai cu mine la fântână, spune ea.

— Acum?

— Nu-ţi convine acum?

Ceva din felul în care o spune mă face să mă întreb dacă nu cumva e ceva ce nu ar trebui să facem.

— E secret?

— Ce?

— Adică... ar trebui să nu vorbesc despre asta?

Mă răsuceşte cu faţa la ea. Nu m-am prea uitat în ochii ei până acum. Ai ei sunt de un albastru-închis împestriţat cu alte nuanţe de albastru.

— În casa asta nu sunt secrete, auzi?

Nu vreau să-i răspund, dar simt că aşteaptă un răspuns.

— Auzi?

— Mda.

— Nu e „mda”. E „da”. Ce e?

— E da.

— Da, ce?

— Da, în casa asta nu sunt secrete.

— Unde-i secret, spune ea, e ruşine, iar de ruşine ne putem lipsi.

— În regulă.

Trag adânc aer în piept de mai multe ori ca să nu plâng.

Îşi petrece braţul pe după umărul meu:

— Eşti doar prea mică ca să înţelegi.

De îndată ce spune asta, îmi dau seama că este exact la fel ca toti ceilalţi, şi mi-as dori să fiu din nou acasă, astfel încât toate lucrurile pe care nu le înţeleg să poată fi aceleaşi dintotdeauna. La parter, ia găleata de zinc din spălător şi mă duce pe câmp. La început mă simt nelalocul meu în hainele astea care nu-mi aparţin, dar mă mai obişnuiesc pe măsură ce merg alături de ea. Câmpurile familiei Kinsella sunt late şi drepte, împărţite în fâşii prin garduri electrice despre care îmi spune să nu le ating dacă nu vreau să mă curentez. Când bate vântul, porţiuni de iarbă mai înaltă se înclină, devenind argintii. Pe o fâşie de teren, vaci Holstein-Friza înalte stau în picioare de jur-împrejurul nostru şi pasc. Unele dintre ele saltă capul în timp ce trecem, dar niciuna nu se îndepărtează. Au ugere enorme şi ţâţe lungi. Le aud cum smulg iarba din rădăcini. Adierea care traversează marginea găleţii şopteşte ceva în timp

ce mergem. Niciuna dintre noi nu vorbeşte, aşa cum fac uneori oamenii când sunt fericiţi – dar, de îndată ce am acest gând, îmi dau seama că şi opusul lui este adevărat.

În scurt timp sărim un pârleaz şi urmam o potecă arsă de soare, tăiată prin iarbă. Poteca duce înainte, şerpuieşte printr-un câmp lung în care fluturi albi zboară razant şi săgetează, şi ajungem la o poartă mică de fier unde trepte late, de piatră, coboară la un izvor de apă neagră. Femeia lasă găleata în iarbă şi mă ţine de mână, vine cu mine.

— Uite, spune, ce de apă i-acolo. Nici nu-ţi vine să crezi că de la-nceputu' lunii n-a dat nici măcar o răpăială?

Aici jos e rece şi linişte, iar când respir, aud sunetul făcut de respiraţia mea peste gura liniştită a fântânii – aşa că respir mai tare o vreme ca să simt cum vin înapoi sunetele pe care le scot. Femeia stă în spatele meu şi nu pare că o deranjează fiece respiraţie care se întoarce, ca şi cum ar fi a ei.

— Gust-o, zice ea.

— Ce?

— Foloseşte căuşul, mi-arată.

De perete atârnă o cană, cu o umbră adunată în emailul prăfuit. Întind mâna şi o iau din cui. Femeia mă ţine de cureaua de la pantaloni, ca să nu cad înăuntru.

— E mai adânc decât crezi, spune ea. Ai grijă.

Soarele, acum deasupra capetelor, ne azvârle înapoi o versiune unduitoare a felului în care arătăm. Mă tem, preţ de o clipă. Aştept până când mă văd nu aşa cum eram când am sosit, ca o ţigăncuşă, ci cum sunt acum, curată, în alte haine, cu femeia în spatele meu. Înmoi căuşul şi îl duc la buze. Apa asta e mai rece şi mai curată decât oricare alta pe care am băut-o: are gustul tatălui meu plecând, al lui totdeauna absent, al nimicului pe care mi l-a lăsat odată cu plecarea lui. Afund căuşul din nou şi îl ridic la acelaşi nivel cu lumina soarelui. Beau cinci-şase guri de apă şi îmi doresc, deocamdată, ca acest loc fără ruşine şi secrete să fie căminul meu. Apoi femeia mă trage înapoi în iarbă, unde sunt în siguranţă, şi coboară singură.

Găleata pluteşte o clipă pe-o parte înainte să se scufunde şi să înghită, cu un sunet recunoscător, o sorbitură înainte să fie desprinsă şi ridicată.

În timp ce ne întoarcem pe cărare şi prin câmpuri, o ţin de mână şi simt că o echilibrez. Sunt sigură că fără mine s-ar răsturna. Mă întreb cum se descurcă atunci când nu sunt aici, şi ajung la concluzia că, de obicei, trebuie că aduce câte două căldări. Încerc să îmi aduc aminte de-un alt moment în care m-am simţit aşa şi sunt tristă pentru că nu îmi pot aminti, şi totodată bucuroasă pentru că nu pot.

În noaptea aceea mă aştept să mă pună să îngenunchez, în schimb mă înveleşte şi îmi spune că pot zice câteva rugăciuni scurte în pat, dacă aşa fac de obicei. Prin geamuri lumina zilei încă este strălucitoare. Femeia dă să atârne o pătură peste galerie, ca să blocheze lumina, însă şovăie o clipă.

— Ai prefera s-o las aşa?

— Mda, zic. Da.

— Ţi-e frică de întuneric?

Vreau să spun că mi-e frică, dar mi-e prea frică s-

o spun.

— Nu contează, zice ea. N-are a face. Poţi să foloseşti toaleta de lângă camera noastră, dar e şi o oală de noapte acolo, dacă preferi.

— Mă descurc, spun.

— Mami se descurcă?

— Adică?

— Mami a ta. E bine?

— Îi era rău dimineaţa, dar acum nu-i mai e.

— De ce n-au adus fânul?

— N-are destul să plătească omul. Abia ce l-a plătit pentru anul trecut.

— Dumnezeu s-o ajute.

Netezeşte cearşaful peste mine, îl pliază.

— Crezi c-aş jigni-o dacă i-aş trimite câţiva şilingi?

— Jigni-o?

— Crezi că s-ar supăra?

Mă gândesc la asta un timp, mă gândesc la ce înseamnă să fii în pielea mamei.

— Ea nu, dar tata, da.

— Ah, da, spune ea. Tatăl tău.

Se apleacă peste mine apoi şi mă sărută, un sărut

simplu, şi spune noapte bună. După ce pleacă mă ridic în capul oaselor şi mă uit în jur, în cameră. Pe tapet aleargă trenuri de toate culorile. Nu există şine pentru trenurile acestea, dar din loc în loc se află câte un băieţel, în depărtare, făcând cu mâna. Pare fericit, dar unei părţi din mine îi pare rău pentru fiecare versiune a lui. Mă răsucesc pe o parte şi, deşi ştiu că nu vrea nici una, nici alta, mă întreb dacă mama o să aibă de data asta băiat sau fată. Mă gândesc la surorile mele care încă nu sunt în pat. Au azvârlit cu turtele de lut în timpanul latrinei şi, când va veni ploaia, lutul se va înmuia şi se va transforma în noroi. Totul se schimbă în altceva, într-o versiune a ce a fost înainte.

Stau trează cât pot de mult, apoi mă conving să mă ridic şi să folosesc oala de noapte, dar nu iese decât o ţârâială. Mă întorc în pat, mai mult speriată decât liniştită, şi adorm. La un moment dat, mai târziu în noapte – pare mult mai târziu – femeia intră în cameră. Stau nemişcată şi respir ca şi cum nu m-aş fi trezit. Simt salteaua lăsându-se, greutatea femeii pe pat.

— Dumnezeu să te ajute, copilă, şopteşte ea. Dacă ai fi fost a mea, nu te-aş fi lăsat niciodată în casa unor străini.

Mă trezesc în acest loc nou cu vechea senzaţie de fierbinţeală şi răceală în acelaşi timp. Doamna Kinsella nu îşi dă seama decât mai târziu peste zi, când desfaţă patul.

— Dumnezeule mare, face ea.

— Ce?

— Uită-te la asta.

— Ce?

Vreau să-i spun imediat, să recunosc şi să fiu trimisă acasă, ca să se termine.

— Saltelele astea vechi, zice ea, năduşesc. Mereu năduşesc. Ce-o fi fost în capul meu când te-am pus să dormi pe aşa ceva?

O târâm în josul scărilor, în curtea scăldată de soare. Copoiul se apropie şi o miroase, gata să ridice piciorul.

— Fugi de-aici! strigă ea cu voce tăioasă.

— Ce-i cu asta? zice Kinsella, întors de la câmp.

— Salteaua, răspunde ea. Năduşeşte, a naibii. N-am zis eu că-i umezeală în camera aia?

— Ce-i drept, ai zis. Dar n-ar fi trebuit să târăşti aia pe scări de una singură.

— N-am fost singură, zice femeia. Am avut ajutor.

Frecăm salteaua cu detergent şi apă fierbinte şi o lăsăm în soare să se usuce.

— E groaznic, zice ea. Una peste alta, un început groaznic. După toate astea, cred că avem nevoie de o felie de şuncă, încinge tigaia, apoi frige feliile de şuncă şi roşiile tăiate jumătăţi, cu partea tăiată în jos. Ii place să taie lucruri, să frece şi să pună lucrurile în ordine, şi să spună lucrurilor pe nume.

— Felii de şuncă, spune ea, punând feliile în tigaia care stropeşte. Fii fată bună, fugi afară şi scoate câteva cepe verzi. Alerg afară în grădina de legume, smulg ceapa şi alerg înapoi în casă, cât de repede pot – ca şi cum ar arde casa şi aş fi fost trimisă după apă. Mă întreb dacă e destulă, dar doamna Kinsella râde:

— Ei, cu siguranţă n-o să rămânem fără.

Mă însărcinează cu prăjitul pâinii, aprinzând grătarul pentru mine, arătându-mi cum trebuie întoarsă pâinea când este maronie pe o parte, ca şi cum ar fi ceva ce n-am mai făcut, dar nu mă deranjează deloc; vrea să fac lucrurile cum trebuie, să mă înveţe.

— Suntem gata?

— Mda, zic. Da.

— Bună fată. Mergi afară şi strigă după el.

Mă duc afară şi strig înspre câmpuri chemarea învăţată de la mama.

Kinsella apare după câteva minute, râzând.

— Asta da strigare. Mă îndoiesc că există copil în Wexford cu plămâni mai grozavi.

Se spală pe mâini şi se şterge, se aşază la masă şi îşi unge pâinea cu unt. Untul este moale, alunecă de pe cuţit şi se întinde cu uşurinţă.

— Au zis la ştirile de dimineaţă că a mai murit un grevist[8].

— Încă unul?

— Da. A murit peste noapte, bietul om. Nu că-i o

situaţie îngrozitoare?

— Dumnezeu să-l odihnească, spune apoi doamna Kinsella. Nu aşa se moare.

— Dar nu te face să fii recunoscător? Un bărbat s-a înfometat până la moarte, în schimb eu stau aici, într-o zi frumoasă, şi sunt hrănit de două femei.

— Nu meriţi?

— Nu ştiu dacă merit, răspunde el. Dar iată că se întâmplă.

Pe tot parcursul zilei o ajut să trebăluiască prin casă. Îmi arată maşinăria mare, albă, care se bagă în priză, un congelator unde pot fi păstrate luni de zile, fără să se strice, ceea ce ea numeşte „perisabile”. Facem cuburi de gheaţă, trecem peste fiecare centimetru al podelei cu o maşină care aspiră, scoatem cartofi noi, facem salată *coleslaw* şi două pâini – apoi ia hainele de pe sârmă cât sunt încă umede, întinde o scândură şi se apucă să calce. Ea şi bărbatul sunt clădiţi pe acelaşi calapod, amândoi fac totul fără a se grăbi, dar niciunul dintre ei nu se opreşte cu adevărat vreodată.

Kinsella intră, face ceai pentru noi toţi şi îl bea în picioare, cu o mână de biscuiţi Kimberley, apoi iese din nou.

Mai târziu, vine să mă caute.

— Aia mică e pe-aici? strigă el.

Fug la uşă.

— Poţi să alergi?

— Ce?

— Eşti iute de picior? întreabă el.

— Câteodată, îi răspund.

— Atunci aleargă până la capătul aleii, la cutie, şi înapoi.

— La cutie? fac eu.

— La cutia poştală. O s-o vezi acolo. Cât de iute poţi tu.

O iau la goană până la capătul aleii, găsesc cutia, iau scrisorile şi alerg înapoi. Kinsella îşi priveşte ceasul de la mână.

— Nu-i rău, zice el, pentru prima oară.

Ia scrisorile de la mine. Sunt patru în total, niciuna cu scrisul mamei.

— Crezi că-s bani în vreuna din astea?

— Nu ştiu.

— Ah, ai şti dacă ar fi, cu siguranţă. Femeile miros banii.

Ridică una, o miroase şi mă întreabă:

— Crezi că sunt veşti?

— N-am de unde să ştiu, îi răspund.

— Crezi că e o invitaţie la nuntă?

Îmi vine să râd.

— Oricum n-ar fi a ta, face el. Eşti prea mică să te măriţi.

Crezi c-o să te măriţi?

— Nu ştiu. Mami zice că n-ar trebui să accept vreun cadou de la un bărbat.

Kinsella râde.

— S-ar putea să aibă dreptate. Cu toate astea, nu-s doi bărbaţi la fel. Şi-ar trebui să fie un bărbat iute ca să te prindă, picioare lungi ce ai. O să încercăm din nou mâine, să vedem dacă nu putem să-ţi îmbunătăţim timpul.

— Trebuie să alerg mai iute?

— Ohoo, da. Până la sfârşitul verii o să fii ca un ren. N-o să fie bărbat în toată parohia care să te

poată prinde fără o plasă de fluturi şi o bicicletă de curse.

În noaptea aceea, după cină, când Kinsella îşi citeşte gazeta în sufragerie, femeia se aşază la plită şi îmi spune că se ocupă de tenul ei.

— E un secret, zice ea. Nu multă lume ştie despre asta.

Ia un pachet de Weetabix din bufet şi mănâncă un biscuit, nu dintr-un bol cu lapte, ci uscat, din mână.

— Uită-te la mine, spune. N-am nici măcar un coş.

Şi chiar aşa este, nu are. Pielea ei e curată.

— Dar aţi spus că aici nu ţinem secrete.

— Asta-i altceva, ca o reţetă secretă mai degrabă.

Îmi dă unul, apoi încă unul şi se uită la mine cât îi mănânc. Gustul lor seamănă un pic cu gustul pe care trebuie să-l aibă scoarţa uscată, dar nu prea-mi pasă, pentru că o parte din mine este mulţumită să o mulţumească pe ea. Mănânc cinci cu totul în timpul ştirilor de la ora 9, în timp ce pe ecran se

derulează imagini cu mama grevistului mort, o revoltă, apoi *Taoiseach*[9] şi apoi oameni străini din Africa, care mor de foame, apoi prognoza meteo, care spune că zilele o să fie frumoase încă vreo săptămână sau aşa ceva. În tot acest timp femeia mă ţine în poală şi îmi mângâie alene tălpile goale.

— Ai degete frumoase, lungi, spune. Labe ale picioarelor frumoase.

Mai târziu mă pune să mă întind pe pat înainte să mă bag la culcare şi îmi curăţă ceara din urechi cu o agrafa de păr.

— Ai fi putut să plantezi o muşcată în ce aveai acolo, zice ea. Mami nu-ţi curăţă urechile?

— Nu prea are timp, răspund precaută.

— Cre' că n-are, sărmana, la câţi sunteţi.

Ia apoi peria de păr şi o aud cum numără în şoaptă până la o sută, apoi se opreşte şi mi-l împleteşte în cozi groase.

Adorm repede în noaptea aceea, iar când mă trezesc, nu mă mai încearcă vechea senzaţie.

Mai târziu în după-amiaza aceea, când doamna Kinsella face patul, se uită la mine, mulţumită.

— Tenul tău e deja mai sănătos, vezi? spune. Trebuie doar să ai grijă de el.

Şi astfel trec zilele. Tot aştept să se întâmple ceva, ceva care să tulbure liniştea care m-a cuprins: să mă trezesc în patul ud, să fac vreo greşeală, vreo mare gafa, să sparg ceva; dar zilele sunt întrucâtva asemănătoare. Ne trezim la răsăritul soarelui, la micul-dejun mâncăm ouă gătite în toate felurile, cu pâine prăjită şi marmeladă. Apoi Kinsella îşi trage şapca pe cap şi iese în curte. Eu şi doamna Kinsella întocmim cu glas tare o listă de lucruri care trebuie făcute, apoi pur şi simplu le facem: scoatem rubarbă, facem tarte, vopsim plinte, scoatem toate aşternuturile din uscător, aspirăm pânzele de păianjen şi punem toate hainele curate la locul lor, facem brioşe, frecăm cada de baie, măturăm scara, lustruim mobila, fierbem cepe pentru sosul de ceapă şi îl punem în recipiente în congelator, smulgem

buruienile din brazdele de flori şi, după ce apune soarele, le udăm. Apoi e vremea pentru cină şi plimbarea peste câmpuri şi jos la fântână. În fiecare seară pornim televizorul pentru ştirile de la ora 9 şi, după prognoză, mi se spune că e ora de culcare.

Uneori, noaptea, vin oameni în casă. Ii aud jucând cărţi şi vorbind. Înjură, se acuză unul pe altul că nu se ţin de cuvânt şi că dau cărţi de la fundul pachetului, se aruncă monede în ceva ce sună ca o farfurie de metal, iar uneori toate monedele sunt golite în ceva ce sună ca un loc unde se ţin banii. O dată a venit cineva şi au jucat lingurile[10]. O dată a fost ceva care suna exact ca un măgar, iar doamna Kinsella a venit să mă ia, spunându-mi că la fel de bine pot să cobor, pentru că nimeni nu avea cum să închidă un ochi cu Măgarul Casey în casă. Am coborât şi am mâncat o grămadă de prăjiturele cu nucă de cocos, iar apoi au venit la uşa doi inşi care vindeau lozuri pentru o tombolă ale cărei câştiguri, au zis, aveau să meargă în fondul şcolii şi aveau să fie folosite

pentru a schimba acoperişul.

— Fireşte, a spus Kinsella.

— Chiar n-am crezut că o să...

— Intraţi, a zis el. Doar fiin'că n-am niciunul al meu nu înseamnă că mi-ar plăcea să văd cum îi plouă pe ai altora.

Aşa că oamenii au intrat, s-a mai făcut ceai, iar femeia a golit scrumiera, a împărţit cărţile şi a spus că speră că generaţia actuală de copii din şcoală, dacă erau înclinaţi spre cărţi, o să înveţe corect regulile jocului *de forty-five,* pentru că era clar că această generaţie anume avea probleme şi că unora nu le era deloc clar cum se joacă, cu excepţia anumitor dăţi, când le convenea.

— Aha, lovituri de avertizare!

— Trebuie să fii atent la tunete.

— E uşor de ştiut a cui pungă e pe golite.

— Sunt în frunte, a spus doamna Kinsella. Şi în frunte o să fiu şi când o să se termine.

Şi asta, din cine ştie ce motiv, l-a făcut pe Măgarul Casey să ragă, ceea ce m-a făcut să râd – apoi au început toţi să râdă, până ce unul dintre

bărbaţi a zis:

— Da' facem concurs de chicoteli aici sau jucăm cărţi?

Iar Măgarul Casey s-a auzit din nou cum rage şi iarăşi s-au pornit râsetele.

Într-o după-amiază în care tăiem căpeţelele şi cozile agrişelor pentru gem, când treaba e aproape terminată, zahărul e deja cântărit şi borcanele, încălzite, Kinsella intră din curte, se spală pe mâni şi se şterge c-un prosop, şi mă priveşte într-un fel în care nu a mai făcut-o până acum.

— Cred că a cam venit vremea să punem nişte haine ca lumea pe tine, fato.

Port o pereche de pantaloni bleumarin şi o cămaşă albastră pe care femeia le-a scos din comodă.

— Da ce-i în neregulă cu ea? zice doamna Kinsella.

— Mâine-i duminică şi are nevoie de ceva mai mult de-atât pentru liturghie. Nu vreau să apară aşa cum a fost săptămâna trecută.

— Nu-i curată şi aranjată?

— Ştii despre ce vorbesc, Edna, oftează el. Ce-ar

fi să te duci sus să te schimbi şi-apoi să dăm toţi trei o tură prin Gorey?

Femeia continuă să culeagă agrişele din strecurătoare, întinzând mâna după ele, dar de fiecare dată un pic mai lent. La un moment dat am senzaţia că o să se oprească, dar continuă până ce le termină, apoi se ridică, pune strecurătoarea în chiuvetă, scoate un sunet cum n-am mai auzit la nimeni până acum şi urcă scările încet.

Kinsella se uită la mine şi zâmbeşte forţat, apoi priveşte înspre pervaz, unde o vrabie s-a aşezat ca să-şi aranjeze aripile. Păsăruica pare neliniştită – ca şi cum ar mirosi mâţa care şade uneori acolo. Lui Kinsella în continuare îi fug ochii în toate părţile. De parcă, într-un cotlon ascuns al minţii, o problemă serioasă l-ar fi îngrijorat din ce în ce mai tare. Atinge piciorul unui scaun cu degetele de la picioare şi priveşte spre mine.

— Ar trebui să te speli pe mâini şi pe faţă înainte să mergi în oraş, spune el. Nici măcar atâta nu s-a deranjat taică-tău să te înveţe?

Îngheţ pe scaun, aşteptând să se întâmple ceva

mult mai râu, dar Kinsella nu merge mai departe de-atât; stă acolo, blocat de şuvoiul propriilor vorbe. De îndată ce întoarce spatele, alerg în sus pe scări, dar, când ajung la uşa băii, aceasta nu se deschide.

— Ies imediat, zice femeia dinăuntru după o vreme şi, în scurt timp, deschide uşa. Scuze că te-am ţinut.

A plâns, dar nu-i ruşinată.

— O să fie bine să ai nişte haine ale tale, spune ea apoi, ştergându-se la ochi. Iar Gorey e un oraş frumos. Nu ştiu de ce nu m-am gândit până acum să te duc acolo.

Oraşul este un loc aglomerat, cu o stradă principală largă. În faţa magazinelor sunt atârnate la soare tot felul de lucruri. Plase de plastic pline cu mingi de plajă, jucării gonflabile. Un delfin transparent arată ca şi cum ar tremura în briza rece. Sunt lopeţi de plastic şi găleţi asortate, forme pentru castele de nisip, bărbaţi în toată firea care scobesc cu linguriţe de plastic îngheţată din pahare, plante în ghiveci care sunt păroase la

atingere, un bărbat într-o dubă care vinde peşte.

Kinsella vârâ mâna în buzunar şi îmi dă ceva.

— Poţi să-ţi iei o îngheţată de ciocolată cu asta.

Deschid palma şi mă holbez la bancnota de o liră.

— Ar putea să-şi ia cinci sau şase îngheţate de ciocolată cu aia, zice femeia.

— Ah, e făcută s-o răsfeţi! zice Kinsella.

— Cum spui? mă întreabă ea.

— Mersi, răspund. Mulţumesc.

— Păi, chibzuieste-o şi cheltuieste-o cu folos, râde Kinsella.

Femeia mă duce la vânzătorul de stofe, de unde cumpără un pachet de ace de cârpit de la o tejghea şi aproximativ 3 metri şi jumătate de musama imprimată cu pere galbene. Apoi ne ducem la etaj, unde se ţin hainele. Alege rochii de bumbac, niste chiloţi, pantaloni şi câteva bluze şi mergem după o perdea ca să le probez.

— Nu-i aşa că-i înaltă? zice vânzătoarea.

— Toţi suntem înalţi, răspunde femeia.

— E leită mămică-sa, acum îmi dau seama, face vânzătoarea.

Apoi spune că rochia liliachie se potriveste cel mai bine şi pică cel mai bine, iar doamna Kinsella îi dă dreptate. Îmi cumpără şi o bluză cu imprimeu, cu mâneci scurte, foarte asemănătoare celei pe care o purta ea în ziua în care am venit, pantaloni bleumarin şi o pereche de pantofi din piele lăcuită cu o curelusă şi cataramă în faţă, niste chiloţi şi sosete albe, până la gleznă. Fata îi dă bonul, iar doamna Kinsella scoate portofelul şi plăteste pentru tot.

— Să le porţi sănătoasă, zice vânzătoarea. Nu-i aşa că mămica ta e bună cu tine?

Afară, în stradă, simt din nou soarele puternic, orbitor. O parte din mine ar vrea să dispară, să se înnoreze ca să văd bine, întâlnim oameni pe care femeia îi cunoaşte. Unii dintre aceştia mă privesc lung şi întreabă cine sunt. Altă cunoştinţă are un nou-născut într-un cărucior. Doamna Kinsella se apleacă şi gângureşte, dar copilul doar salivează niţel şi izbucneşte în lacrimi.

— E ruşinos, spune mama, nu-l băga în seamă.

Ne întâlnim cu altă femeie, cu ochii ca săgeţile,

care întreabă al cui copil sunt, cui aparţin? Când i se răspunde, zice:

— Ah, măcar îţi ţine de urât. Dumnezeu să te ajute. Doamna Kinsella se încordează.

— Scuză-mă, dar mă aşteaptă bărbatu-meu – şi ştii cum sunt bărbaţii ăştia.

— Ca nişte tauri cu draci pă ei, răspunde femeia. Nici pic de răbdare.

— Să mă ferească Dumnezeu să mai dau vreodată ochii cu femeia aia! spune doamna Kinsella după ce dăm colţul.

Ne ducem la măcelar pentru şuncă, cârnaţi şi o potcoavă de sângerete, la spiţer, unde întreabă de Tanti Acid, şi apoi la un magazinaş căruia îi spune galeria de cadouri, unde se vând ilustrate, hârtie pentru scrisori şi bijuterii frumoase dintr-o cutie cu rafturi rotitoare.

— Nu vine în curând ziua mămicii tale?

— Da, răspund fără să fiu sigură.

— Păi, atunci ia-i o felicitare.

Îmi spune să aleg eu, şi iau o felicitare cu o pisică ce şade în faţa unui răzor de dalii galbene şi pare

speriată.

— Nu mai e mult până când se întorc la şcoală, spune femeia de după tejghea. Nu-i o uşurare să nu mai stea pe capul tău?

— Asta mică nu face necazuri, spune doamna Kinsella şi plăteşte pentru felicitare, împreună cu nişte coli de hârtie pentru scrisori şi un pachet de plicuri. Când o să plece n-o să- i simt decât lipsa.

— Hmm, mormăie femeia.

Înainte să ne întoarcem la maşină, doamna Kinsella mă lasă să intru singură într-o prăvălie cu dulciuri. Aleg pe îndelete, înmânez bancnota de o liră şi iau înapoi restul.

— Ai chibzuit bine, spune ea când ies.

Kinsella a parcat la umbră, cu geamurile coborâte, şi citeşte ziarul.

— Ei? face el. V-aţi descurcat?

— Da, răspunde doamna Kinsella. Am rezolvat tot.

— Grozav.

Îi dau lui îngheţata cu ciocolată şi ei pe cea cu vanilie, cu un baton Flake în mijloc şi mă întind pe

banchetă, mâncând jeleurile şi având grijă să nu mă înec când trecem peste hârtoapele de pe drum. Aud mărunţişul zornăindu-mi în buzunar, vântul foşnind prin maşină şi discuţia dintre ei, frânturi de veşti pe care le împărtăşesc unul celuilalt pe scaunele din faţă.

Când cotim în curte, în faţa uşii este parcată o altă maşină. La intrare se afla o femeie care merge de colo-colo, cu braţele încrucişate la piept.

— Aia nu-i fata lui Harry Redmond?

— Treab'asta nu miroase-a bine, spune Kinsella.

— Vai, John, face femeia, alergând spre noi. Îmi pare rău să te deranjez, dar Michael al nostru s-a prăpădit şi nu-i nimeni acasă. Sunt toţi ieşiţi cu combinele, n-o să se întoarcă decât

Dumnezeu ştie când şi n-am cum să le trimit vorbă. Suntem în impas. Ai putea cumva să vii şi să ne dai o mână de ajutor la săpatul mormântului?

— Nu cred că-i un loc potrivit pentru tine, dar nu pot să te las aici, spune femeia mai târziu în aceeaşi zi. Aşa că pregăteşte-te şi să mergem, cu Dumnezeu înainte.

Mă duc sus şi mă schimb cu rochia cea nouă, şosetele până la gleznă şi pantofii.

— Ce drăguţ arăţi! face ea când cobor. John nu-i întotdeauna un om plăcut, dar rareori greşeşte.

Pornim la drum, iar în aer pluteşte ceva mai întunecat, ceva ce poate să cadă, să explodeze şi să schimbe lucrurile. Trecem pe lângă case cu uşi şi ferestre larg deschise, sârme lungi cu haine fluturânde, drumuri cu pietriş care dau spre alte alei. La curbă, un ponei murg se reazemă de o poartă, dar, când mă întind să-l mângâi pe nas, nechează şi se îndepărtează în galop uşor. Lângă o căsuţă, un câine cu blana neagră, cârlionţată pe şira spinării iese şi latră tare la noi prin grilajul unei porţi. La prima răspântie ne întâlnim cu o juncă ce se sperie şi în cele din urmă trece repede pe lângă noi, rătăcită. Pe tot parcursul drumului vântul bate tare şi blând şi iarăşi tare prin gardurile vii înalte, înflorite, prin copacii impunători. Pe câmp combinele au ieşit la secerat grâul, orzul şi ovăzul, adunând spicele şi lăsând în urmă rânduri lungi de paie. Întâlnim bărbaţi pe

tractoare ce merg în direcţii diferite, ducând prese de balotat în câmp şi remorci pline cu grâne la cooperativă. Păsările se năpustesc în jos, neruşinate, şi mănâncă seminţele căzute în mijlocul drumului. Mai încolo întâlnim doi inşi la bustul gol, cu ochii albi pe chipurile bronzate şi prăfuite.

Femeia se opreşte să îi salute şi le spune unde mergem.

— Dumnezeu să-l odihnească. Nu s-a stins repede? întreabă unul dintre oameni.

— Ba da, spune celălalt. Dar ajunsese la şaptezeci de ani. Ce poate un om spere mai mult?

Continuăm să mergem, ţinând aproape de gardurile vii şi de şanţuri, lăsând lucruri să treacă.

— Ai mai fost vreodată la vreun priveghi? mă întreabă doamna Kinsella.

— Nu cred.

— Păi, mai bine să-ţi spun: o să fie un bărbat mort într-un coşciug, mulţi oameni, iar unii dintre ei s-ar putea să fi luat niţel cam mult la bord.

— Ce să fi luat?

— Băutură.

Când ajungem la casă, câţiva bărbaţi stau rezemaţi de un perete scund şi fumează. Pe uşă se află o panglică neagră şi abia dacă se vede vreo lumină din casă, dar când intrăm, bucătăria este luminată din plin şi înţesată cu oameni care stau de vorbă. Femeia care l-a rugat pe Kinsella să sape mormântul se află acolo şi face sendvişuri. Sunt sticle mari de limonadă roşie şi albă, bere neagră şi, în mijlocul tuturor acestora, o cutie mare de lemn în care zace întins un bătrân mort. Mâinile îi sunt împreunate ca şi cum ar fi murit rugându-se, iar în jurul degetelor are şiragul unui rozariu. Unii bărbaţi şed în jurul coşciugului, folosind partea care este închisă ca pe un blat pe care îşi ţin paharele. Unul dintre ei este Kinsella.

— Uite-o, zice el. Picioare-lungi. Hai încoace!

Mă trage în poală şi-mi dă o înghiţitură din paharul lui.

— Îţi place gustul chestiei ăsteia?

— Nu.

Râde.

— Bună fată. Să nu-i prinzi niciodată gustul. Dacă

te-apuci, s-ar putea să nu te mai opreşti, şi-atunci o să ajungi ca noi, restul.

Îmi toarnă într-o ceaşcă limonadă roşie. Rămân în poala lui, beau sucul şi mănânc brioşe dintr-o cutie de biscuiţi, privind la bărbatul mort şi sperând că o să deschidă ochii.

Oamenii vin şi pleacă, se perindă de colo-colo, dau mâna unii cu ceilalţi, beau, mănâncă, privindu-l pe mort, spunând ce mort frumos este, nu că pare împăcat acum, că i-a venit sfârşitul?, şi cine l-a aranjat? Vorbesc despre vreme, despre conţinutul de umezeală în bob, despre cotele de lapte şi următoarele alegeri generale. Simt cum mă îngreunez în poala lui Kinsella.

— Mă fac mai grea?

— Grea? spune el. Eşti ca o pană, copilă. Rămâi unde eşti.

Îmi reazem capul de el, dar sunt plictisită şi aş vrea să am ce face, alţi copii cu care să mă joc.

— Fata nu mai are stare, o aud pe doamna Kinsella.

— Ce-o supără? spune altă femeie.

— Ah, ăsta chiar nu-i loc pentru un copil, răspunde ea. Doar că n-am vrut să nu vin şi n-am putut s-o las singură acasă.

— Sigur, o s-o iau eu acasă cu mine, Edna, plec acum. Poţi să faci o oprire şi să o iei la întoarcere.

— O, nu ştiu dacă se cade.

— S-ar întovărăşi niţel cu a mea. Nu se pot juca afară, în spate? Şi omu ăla n-o să mişte câtă vreme o are pe genunchi. Doamna Kinsella râde. N-am auzit-o niciodată să râdă aşa.

— Sigur, dacă nu te deranjează, dacă s-ar putea, Mildred. Nare ce să iasă râu? Şi să ştii că nu mai stăm nici noi mult.

— Nu-i nicio problemă, spune femeia.

Când ieşim pe drum, după ce ne-am luat la revedere de la ceilalţi, Mildred întinde pasul, iar eu abia mă pot ţine după ea şi, de îndată ce dăm colţul, încep întrebările. E roasă de curiozitate, şi abia dacă apuc să răspund la o întrebare înainte să vină următoarea:

— În ce cameră te-au pus? Kinsella ţi-a dat bani? Cât? Ea bea noaptea? El bea? Joacă mult cărţi?

Cine vine pe la ei? La ce vindeau oamenii lozuri? Zici de rozariu? Pune unt sau margarină în aluaturi? Unde doarme câinele bătrân? Frigiderul e ticsit? Ea se caliceşte sau are voie să cheltuie? Mai sunt atârnate în şifonier hainele copilului?

Răspund la toate cu uşurinţă, mai puţin la ultima.

— Hainele copilului?

— Da! face ea. Sigur, dacă dormi în camera lui, trebuie că ştii. Nu te-ai uitat?

— Păi, am purtat haine de-ale ei cât am stat aici, dar azi- dimineaţă am fost la Gorey şi am cumpărat numai lucruri noi. – Îmbrăcămintea asta pe care o porţi acum? Dumnezeule Mare! Zici că ai o sută de ani.

— Îmi place, zic. Mi-au zis că-mi vin bine.

— Că-ţi vin bine? Mă rog, cred şi eu, după ce-ai trăit tot timpul ăsta în hainele mortului.

— Adică?

— Puştiul cel mic al lui Kinsella, toanto. N-aveai habar?

Nu ştiu ce să spun.

— Nici nu ştii pe ce lume trăieşti! Păi nu s-a dus după copoiul ăla bătrân al lor în rezervorul pentru

îngrăşământ şi s-a înecat? Continui să merg şi încerc să nu mă gândesc la ce a spus, deşi nu prea pot să mă gândesc la altceva. Soarele mai are puţin şi apune, dar ziua pare că nu se mai sfârşeşte. Mă uit la cer şi văd soarele încă sus, norii şi, în depărtare, o lună palidă ce răsare.

— Se zice că John şi-a luat arma şi-a dus copoiul în câmp, dar nu l-a lăsat inima să-l împuşte, i-a fost milă, prostu'.

Mergem printre gardurile vii dese, în care par să foşnească şi să se mişte fiinţe mici. De-a lungul acestor şanţuri cresc muşeţel, dumbăţ şi mentă sălbatică, plante ale căror nume şi- a făcut cumva timp mama să mi le spună. Mai departe, aceeaşi juncă rătăcită este în continuare rătăcită, într-o altă parte a drumului.

— Şi, ştii, amândoi au albit peste noapte.

— Adică?

— Le-a albit părul, ce altceva?

— Dar părul doamnei Kinsella e negru.

— Negru? Da, negru din cutie, vrei să zici! râde ea.

Mă minunez că râde aşa. Mă minunez de haine,

de cum le- am purtat, de băiatul de pe tapet şi de cum n-am pus totul cap la cap. În curând ajungem la locul în care câinele negru latră prin grilajul porţii.

— Taci odată din gură şi treci înăuntru! îi zice.

Căsuţa în care locuieşte are în fata uşii de la intrare dale de ciment inegale, tufişuri sălbăticite şi crini-făclie înalţi ce cresc din pământ. Aici trebuie să-mi feresc capul, să mă uit pe unde merg. Când intrăm, locul este în dezordine şi o femeie mai bătrână fUmează lângă plită. Într-un scaun înalt se află un bebeluş care scoate un ţipăt când o vede pe Mildred şi scapă o mână de mazăre uscată peste măsuţă.

— Uită-te la tine, spune ea, în ce hal eşti!

Nu sunt sigură dacă vorbeşte cu bătrâna sau cu copilul. Îşi scoate puloverul, se aşază şi începe să vorbească despre priveghi: cine era acolo, ce fel de sendvişuri au fost, brioşele, cadavrul care stătea strâmb în coşciug şi nici măcar nu fusese ras cum se cuvine, cum îi puseseră un rozariu din plastic, amărâtul.

Nu ştiu dacă să iau loc sau să rămân în picioare,

să ascult sau să plec, dar, chiar când sunt pe punctul să iau o hotărâre, câinele latră, poarta se deschide, iar Kinsella intră, aplecându-se pe sub tocul uşii.

— Bună seara tuturor, spune el.

— Ah, John, face Mildred, ai şi venit. Abia ce intraserăm. Nu că abia intraserăm, copilă?

— Da.

Kinsella nu şi-a luat privirea de la mine.

— Mersi, Mildred. A fost frumos din partea ta să o iei acasă.

— Nu face nimic, răspunde femeia. E tăcută asta mică.

— Spune ce are de spus şi nimic mai mult. Măcar de-ar fi mai multe ca ea. Eşti gata să vii acasă, scumpo?

Mă ridic, iar el mai spune câteva vorbe, pentru a îndulci situaţia, cum se face. II urmez afară la maşină, unde aşteaptă doamna Kinsella.

— Totul bine înăuntru? zice ea.

Îi spun că da.

— Ţi-a pus vreo întrebare?

— Câteva, nu mare lucru.

— Ce te-a întrebat?

— M-a întrebat dacă folosiţi unt sau margarina în aluat.

— Te-a întrebat şi altceva?

— M-a întrebat dacă frigiderul e plin.

— Auzi şi tu, zice Kinsella.

— Ţi-a spus ceva? întreabă femeia.

Nu ştiu ce să spun.

— Ce ţi-a zis?

— Mi-a zis că aţi avut un băieţel care s-a ţinut după câine până în rezervorul pentru îngrăşământ şi a murit, şi că i-am purtat hainele la liturghia de duminica trecută.

Când ajungem acasă, copoiul se ridică şi vine la maşină să ne întâmpine. Abia acum îmi dau seama că nu l-am auzit pe niciunul dintre ei spunându-i pe nume. Kinsella oftează şi pleacă la muls. Când intră în casă, spune că nu-i pregătit să meargă la culcare şi că în seara asta oricum n-o să aibă vizitatori, din pricina priveghiului – nu că şi-ar dori vreunul, zice. Femeia se duce sus, se schimbă şi se întoarce în

cămaşa de noapte. Kinsella mi-a scos pantofii şi a pus pe mine ceea ce acum ştiu că este jacheta băiatului.

— Acuma ce mai faci? zice doamna Kinsella.

— Ce crezi că fac? Ar putea să-şi rupă gâtul în ăştia.

Merge afară, împiedicându-se niţel, apoi se întoarce cu o foaie de glaspapir şi freacă tălpile pantofilor mei noi, ca să nu alunec.

— Haide, zice el. Să-i îmblânzim.

— Nu i-a îmblânzit deja? Unde-o duci?

— Numai până la ţărm, spune el.

— Ai grijă cu fata, John Kinsella. Şi nu plecaţi fără lanternă.

— Ce nevoie e de lanternă într-o noapte ca asta? face el, dar o ia, oricum, căci îi este înmânată.

Peste curte străluceşte o lună mare ce acoperă cu cretă drumul nostru pe alee şi de-a lungul şoselei. Kinsella mă prinde de mână. Îndată ce o face, îmi dau seama că tatăl meu nu m-a tinut niciodată de mână şi o parte din mine îşi doreşte să-mi dea drumul, ca să nu trebuiască să simt asta.

E un sentiment care-mi lasă un gust amar, dar, pe măsură ce înaintăm, mă liniştesc şi accept diferenţa dintre viaţa mea de acasă şi cea pe care o am aici. Kinsella micşorează pasul, ca să putem umbla deodată. Mă gândesc la femeia din căsuţă, la felul în care mergea şi vorbea, şi ajung la concluzia că sunt diferenţe uriaşe între oameni.

Când ajungem la răspântie, facem dreapta pe un drum abrupt, în pantă. Vântul suflă puternic şi răguşit printre copaci, dă buzna zbuciumat printre crengile uscate, iar frunzele lor se ridică şi se clatină. E plăcut să simţi drumul deschis cum coboară sub noi, ştiind că la capăt vom ajunge la mare. Drumul continuă şi cerul, totul pare să devină mai strălucitor. Kinsella spune câteva lucruri neînsemnate în timp ce mergem, apoi cade în tăcerea lui obişnuită, timpul trece fără a părea să treacă şi ajungem într-un spaţiu nisipos, deschis, unde oamenii trebuie că îşi parchează maşinile. Este plin de urme de cauciucuri şi gropi, şi există un coş de gunoi ce pare că nu a fost golit de multă vreme.

— Aproape c-am ajuns, scumpo.

Urcăm împreună o colină abruptă unde, de amândouă părţile, se apleacă şi se scutură un stufăriş înalt. Picioarele mi se scufundă în nisipul adânc, iar urcuşul îmi taie suflarea. Apoi ajungem în vârful unui loc întunecat, unde se termină pământul şi de unde văd un ţărm lung şi apă despre care ştiu că e adâncă şi se întinde tocmai până în Anglia. Departe, în întuneric, sclipesc două lumini puternice.

Kinsella îmi dă drumul şi alerg la vale, până în capătul îndepărtat al dunei, către locul în care marea neagră şuieră în valuri zgomotoase, înspumate. Fug spre ele în timp ce se îndepărtează şi mă retrag, ţipând, când se sparge un alt val. Când mă ajunge şi Kinsella din urmă, ne scoatem încălţările. În unele locuri mergem de-a lungul ţărmului, înfigându-ne degetele de la picioare în nisipul de sub tălpi. În alte locuri mă lasă să alerg. La un moment dat intrăm în apă până ce-i ajunge la genunchi, iar el mă ridică pe umeri.

— Să nu-ţi fie frică! spune.

— Ce?

— Să nu-ţi fie frică!

Tot ţărmul e măturat de valuri, nu e nicio urmă de paşi pe nisip. O linie strâmbă, în apropierea dunelor, este locul în care apa a adus lucruri: sticle de plastic, beţe, coada unui mop al cărui capăt s-a pierdut şi, mai departe, uşa unui grajd, cu zăvorul rupt.

— În noaptea asta calul cuiva e liber, spune Kinsella.

Apoi continuă să meargă pentru o vreme. E mai linişte aici, sus, departe de zgomotul mării.

— Ştii, uneori pescarii găsesc cai în mare. Un bărbat pe care îl cunosc a tras o dată afară un mânz, iar calul a rămas culcat mult timp înainte să se ridice. Şi a fost perfect. Era doar obosit, după ce fusese atât de mult timp în larg.

Face o pauză, apoi spune:

— Se întâmplă lucruri ciudate. În seara asta ţi s-a întâmplat un lucru ciudat, dar Edna n-a vrut să facă vreun râu. E prea bună, aia e. Vrea să găsească binele din ceilalţi, şi uneori felul ei de a-l

găsi este să aibă încredere în ei, sperând că n-o să fie dezamăgită, dar uneori este.

Râde apoi, un râs ciudat, trist. Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, zice el. Aminteşte-ţi chestia asta, niciodată nu eşti obligată să spui nimic. De multe ori oamenii pierd doar fiindcă au ratat ocazia perfectă să tacă.

Totul pare ciudat în noaptea asta: să mergi la marea care-i acolo de când lumea, să o vezi, să o simţi şi să te temi de ea în semiîntuneric, să îl asculţi pe bărbatul ăsta spunând lucruri despre cai în largul mării, despre cum soţia lui are încredere în alţii ca să înveţe în cine să n-aibă încredere, lucruri pe care nu le înţeleg pe deplin, lucruri care poate nici măcar nu îmi sunt destinate mie.

Ne continuăm drumul până ce ajungem la un loc unde vârfuri pietroase şi bolovani ies ca să întâlnească apa. Acum nu mai putem să înaintăm, trebuie să ne întoarcem. Poate că drumul de întoarcere va da cumva sens venirii noastre aici. Scoici plate, albe, strălucesc ici şi colo, aduse pe

mal. Mă aplec să le adun. Le simt în mână netede, curate şi sfărâmicioase. Ne întoarcem şi pornim de-a lungul plajei, continuăm să mergem, pare că străbatem o distanţă mai lungă decât cea pe care am parcurs-o ca să ajungem la locul pe unde nu am putut trece, apoi luna dispare îndărătul unui nor mai întunecat şi nu mai vedem pe unde călcăm. În acest moment Kinsella oftează, se opreşte şi aprinde lanterna.

— Ah, totuşi femeile au aproape întotdeauna dreptate. Ştii la ce sunt talentate femeile?

— La ce?

— La eventualităţi. O femeie bună poate să privească în viitor şi să se prindă ce-o să se întâmple cu mult înainte ca vreun bărbat să se gândească la asta.

Luminează de-a lungul malului ca să ne găsească urmele în nisip, ca să ne luăm după ele la întors, dar singurele urme pe care le găseşte sunt ale mele.

— Trebuie că aici m-ai luat în cârcă, zice.

Râd la gândul că l-aş putea căra, la

imposibilitate, apoi îmi dau seama că a fost o glumă şi că m-am prins.

Când luna iese din nou, bărbatul stinge lanterna şi, la lumina lunii, găsim cu uşurinţă şi urmăm cărarea pe care am luat-o când am pornit-o dinspre dune. Când ajungem în vârf, nu mă lasă să-mi pun pantofii, mi-i pune el. Apoi şi-i pune şi pe ai lui şi înnoadă şireturile. Urmează apoi o clipă de răgaz, în care rămânem să privim înapoi, spre apă.

— Vezi, unde până acum erau doar două lumini, acum sunt trei.

Privesc în largul mării. Cele două lumini sclipesc ca şi până acum, dar între ele se mai află una, care luminează constant.

— O vezi? întreabă el.

— O văd, răspund. E acolo.

Şi atunci mă îmbrăţişează şi mă trage lângă el, ca şi cum as

ý ý ý ý 0 0 7 > ý

fi a lui.

După o săptămână de ploaie, într-o joi, vine scrisoarea. Nu mă ia prin surprindere, mai mult mă şochează. Deja am văzut semnele: şamponul pentru păduchi de la farmacie, pieptenii cu dinţi deşi. În galeria de cadouri sunt stive înalte de caiete de caligrafie şi pixuri în diferite culori, rigle, seturi pentru desen tehnic. La magazinul de feronerie, cutiile pentru prânz, ghiozdanele şi crosele pentru hurling sunt lăsate afară, în faţa magazinului, unde pot fi văzute de femei.

Venim acasă şi mâncăm supă, înmuind pâine în ea şi rupând- o, sorbind niţel cu zgomot, acum, că ne cunoaştem. Apoi îl urmez pe Kinsella afară, la fânar, unde mă pune să-i promit că nu mă uit când sudează. Îmi dau seama că astăzi mă ţin după el, dar nu mă pot abţine. A trecut ora când vine poşta, dar nu îmi sugerează să mă duc după scrisori decât

pe seară, după ce sunt mulse vacile, iar sala este măturată şi frecată.

— Cred că-i vremea, spune el, spălându-şi cizmele cu furtunul.

Iau poziţie, folosind treapta de la intrare drept blocstart. Kinsella se uită la ceas şi taie aerul cu palma. O zbughesc, alerg prin curte, pe alee, dau colţul strâns, deschid cutia, iau scrisorile şi alerg înapoi până la treaptă, ştiind că timpul meu nu e la fel de bun ca ieri.

— Cu nouăsprezece secunde mai repede decât prima ta alergare, zice Kinsella. Şi o îmbunătăţire de două secunde faţă de ieri, cu toate că pământu-i ud. Eşti iute ca vântul.

Ia scrisorile şi se uită prin ele, dar astăzi, în loc să glumească în legătură cu ce se află în fiecare, face o pauză.

— Aia e de la mami?

— Ştii, zice el, cred c-ar putea să fie.

— Trebuie să mă duc acasă?

— Păi, e adresată Ednei, aşa că ce-ar fi să i-o dăm şi s-o lăsăm pe ea s-o citească?

Intrăm în sufragerie, unde femeia şade cu picioarele sprijinite pe un scaun, frunzărind o carte cu modele de tricotat. În şemineu ard cărbuni şi mici fuioare de fum negru alunecă înapoi în cameră.

— N-am apucat să curăţăm hornul ăsta, John. Sunt sigură că trebuie să fie un cuib de ciori.

Kinsella lasă scrisoarea să alunece în poala ei, peste ce citeşte. Femeia se ridică în capul oaselor, deschide scrisoarea şi o citeşte. E o singură foaie, mică, cu scris pe ambele feţe. O pune jos, apoi o ridică şi o citeşte din nou.

— Ei bine, spune ea, ai un frăţior nou. Patru kile şi două sute de grame.

— Grozav, fac eu.

— Nu te purta aşa, mă dojeneşte Kinsella.

— Ce?

— Iar şcoala începe luni, spune ea. Mama ta ne cere să te ducem la sfârşitul săptămânii ca să poată să-ţi ia haine noi şi toate cele.

— Deci trebuie să mă întorc?

— Da, răspunde ea. Dar nu ştiai asta?

Dau din cap a încuviinţare şi mă uit la scrisoare.

— N-aveai cum să rămâi veşnic aici cu noi, două harfe bătrâne.

Stau acolo, în picioare, şi mă zgâiesc la foc, încercând să nu plâng. N-am mai făcut asta de mult şi, când o fac, îmi amintesc că este cel mai rău lucru cu putinţă. Nu îl aud, mai degrabă îl simt pe Kinsella ieşind din cameră.

— Nu te necăji, spune femeia. Vino-ncoace.

Îmi arată pagini cu pulovere tricotate şi mă întreabă ce model îmi place mai mult – dar toate modelele par să se amestece înceţoşat, aşa că pur şi simplu arăt către unul, albastru, care pare că ar fi uşor.

— Sigur că tu nu poţi să-l alegi decât pe cel mai greu din carte, spune ea. Aş face bine să-l încep săptămâna asta, altfel până îl termin de tricotat o să fii prea mare pentru el.

Acum, că ştiu că trebuie să mă duc acasă, aproape că vreau să plec, să se termine odată. Mă trezesc mai devreme decât de obicei şi privesc pe geam la câmpurile ude de-afară, la copacii din care picură apa şi la dealuri – care par mai verzi decât atunci când am venit. Mă gândesc la vremea aceea şi mi se pare că a trecut o veşnicie de-atunci, când făceam în pat şi mă temeam că sparg lucruri. Kinsella stă prin preajmă toată ziua, făcând lucruri pe care de fapt nu le termină. Zice că nu are discuri pentru flex, nu are electrozi de sudură şi nu găseşte cleştele cu blocare. Spune că a făcut atât de multe lucruri în lunga perioadă cu vreme bună, încât n-a mai prea rămas nimic de făcut.

Am ieşit şi ne uităm la viţeii care se hrănesc. Kinsella a „ ” pregătit cu apă caldă înlocuitorul de lapte pe care îl sug din ţâţe lungi, de cauciuc, până ce se

termină. Este un sistem ciudat, să iei viţeii de la vaci şi să le dai înlocuitor de lapte, astfel încât Kinsella să le mulgă şi să vândă laptele, dar viţeii par mulţumiţi.

— Mă duceţi înapoi în seara asta?

— În seara asta? face Kinsella.

— Da, încuviinţez din cap.

— Orice seară-i bună pentru mine, n-am încotro. Te duc când vrei, scumpo.

Mă gândesc la ziua care se întinde înaintea mea. Ziua este ca oricare alta, cu un cer cenuşiu şi plat care atârnă peste curte şi copoiul ud care stă de pază în faţa uşii de la intrare.

— Păi, atunci aş face bine să le mulg mai devreme, zice el. Aşa.

Şi trece pe lângă mine, îndreptându-se spre curte, ca şi cum aş fi plecat deja.

Femeia îmi dă o geantă din piele cafenie.

— Poţi să păstrezi vechitura asta, spune. Noi nu mergem nicăieri şi nu am ce face cu ea.

Împăturim cele câteva haine pe care le am şi le punem înăuntru, împreună cu cărţile pe care le-am

cumpărat de la Webb's, în Gorey: *Heidi, Isprăvile lui Katy de mai târziu*[11], *Crăiasa zăpezii.* La început m-am chinuit cu unele cuvinte mai lungi, dar Kinsella a ţinut degetul sub fiecare, răbdător, până ce le-am ghicit sau le-am ghicit pe jumătate, apoi am făcut asta singură până ce n-am mai avut nevoie să ghicesc şi am citit. A fost ca atunci când înveţi să mergi pe bicicletă; am simţit cum mă desprind, libertatea de a merge în locuri în care înainte nu m-aş fi putut duce, şi a fost uşor.

Doamna Kinsella îmi dă o bucată de săpun galben şi prosopul de faţă, peria de păr. Pe când adunăm toate aceste lucruri, îmi amintesc zilele petrecute cu ea, de unde le-am luat, ce s-a spus câteodată şi cum, în majoritatea timpului, strălucea soarele.

Fix atunci o maşină trage în curte. E un bărbat din vecini pe care mi-l amintesc din seara partidei de cărţi.

— Edna, face el panicat, John e pe-aici?

— E în grajdul de muls, ar trebui să fie pe terminate.

Bărbatul aleargă în curte, greoi în cizmele lui de cauciuc, şi o clipă mai târziu Kinsella vârâ capul pe uşă:

— Joe Fortune are nevoie de o mână de ajutor la trasul unui viţel, spune el. Poţi tu să termini cu grajdul de muls? Am scos cireada.

— Sigur că da.

— Mă întorc cât de repede pot.

— Ştiu c-aşa o să faci.

Femeia trage pe ea haina de ploaie şi iese în curte, îndreptându-se spre grajdul de muls. Mă aşez neliniştită şi mă întreb dacă ar trebui să merg să o ajut, dar ajung la concluzia că n-aş face decât să o încurc. Aşa că mă aşez lângă aragaz şi mă uit înspre locul în care o lumină apoasă tremură peste spălător, reflectată din găleata de zinc. Aş putea să mă duc la fântână după apă, ca să aibă apă pentru ceai când o să se întoarcă în casă. Ar putea fi ultimul lucru pe care îl fac.

Îmi pun jacheta băiatului, iau găleata şi-o iau de-a dreptul peste câmp. Ştiu drumul de-a lungul căii

ferate şi pe lângă vaci, gardurile electrice, pot de-acum să găsesc fântâna cu ochii închişi. Când trec pârleazul, cărarea nu pare aceeaşi pe care am urmat-o în prima seară petrecută aici. Drumul e acum noroios şi lunecos pe alocuri. Îmi târăsc picioarele spre portiţa de fier, apoi cobor scările. Zilele astea apa vine mult mai sus. În prima seară petrecută aici eram pe cea de-a cincea treaptă, dar acum mă aflu pe prima şi văd apa ajungând până la marginea treptei de sub cea pe care stau, aproape înghiţind-o. Stau acolo şi respir, scot sunete pentru o vreme ca să le aud întorcându-se la mine, pentru ultima oară. Apoi mă aplec cu găleata, o las să plutească, să înghită apă şi să se scufunde, aşa cum face femeia – dar când întind şi cealaltă mână ca să o ridic, o mână exact ca a mea pare să iasă din apă şi mă trage înăuntru.

Nu în seara aceea, nici în următoarea, ci abia în cealaltă, duminică, sunt dusă acasă. După ce m-am întors de la fântână, udă până la piele, femeia mi-a aruncat o singură privire şi a rămas pironită locului înainte să mă îmbrăţişeze, să mă ducă înăuntru şi să-mi facă din nou patul. În dimineaţa următoare nu aveam febră, dar m-a ţinut la etaj, mi-a adus băuturi fierbinţi cu lămâie, cuişoare şi miere, aspirină.

— N-are decât o răceală, îl aud pe Kinsella zicând.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla...

— Dacă n-ai spus asta de o sută de ori până acum!

— Dar...

— Nu s-a întâmplat nimic, iar copila e mare. Şi cu asta basta!

Stau întinsă în pat cu sticla cu apă fierbinte, ascult ploaia şi îmi citesc cărţile, urmărind mai îndeaproape ce se întâmplă şi inventând câte ceva diferit pentru finalul fiecăreia din ele, de fiecare dată. Aţipesc şi am vise ciudate: despre junca rătăcită care se sperie noaptea pe ţărm, despre vaci ciolănoase, cafenii, care nu au lapte în uger, despre mama căţărându-se într-un măr şi rămânând înţepenită acolo. Apoi mă trezesc şi beau supa şi ce-mi mai dă femeia.

Duminică am voie să mă ridic şi împachetăm din nou totul, ca mai înainte. Pe seară luăm cina, ne spălăm şi ne schimbăm în hainele bune. Soarele s-a iţit, adastă în cline lungi, reci, iar curtea s-a uscat pe alocuri. Suntem gata mai repede decât mi- aş fi dorit şi urcăm în maşină, luăm curba pe alee, urcăm pe strada din Gorey şi continuăm de-a lungul drumurilor înguste, prin Carnew.

— Aici a pierdut tata la cărţi junca roşie, spun.

— Aşa? face Kinsella.

— N-a fost la un pariu? întreabă femeia.

— A avut ceva pagubă, comentează Kinsella.

Ne continuăm drumul prin Parkbridge, peste dealul unde se află vechea şcoală, apoi tragem pe aleea din faţa casei. Poarta care dă înspre alee e închisă, iar Kinsella coboară ca so deschidă. Intră cu maşina pe poartă, o închide în urma lui şi conduce foarte lent spre casă. Simt acum că femeia se hotărăşte dacă ar trebui sau nu să spună ceva, dar nu ştiu cu adevărat ce anume şi nu-mi oferă niciun indiciu. Maşina se opreşte în faţa casei, câinele latră, iar surorile mele aleargă afară. Îmi văd mama privind pe fereastră, ţinând în braţe ceea ce este acum penultimul copil.

Înăuntru, casa se simte umedă şi rece. Linoleumul este tot numai urme murdare de încălţări. Mami stă acolo cu fratele meu mai mic şi mă priveşte.

— Ai crescut, spune ea.

— Da, răspund.

— „Da”, ai? face ea, şi ridică din sprâncene.

Le urează seară bună celor doi Kinsella, le spune că sunt bineveniţi, să se aşeze – dacă găsesc un loc unde să stea – şi umple ceainicul din găleata de sub

masa din bucătărie. Iau jucăriile de pe scaunul de maşină de sub geam, ca să fac loc. Se scot căni din bufet, se taie o jimblă, apar untul şi gemul.

— Ah, ţi-am adus gem, zice doamna Kinsella. Mary, adumi aminte să ţi-l dau.

— Pe ăsta l-am făcut din rubarba pe care mi-ai trimis-o, zice mama. Ăsta-i ultimul.

— Ar fi trebuit să mai aduc, spune femeia. Nu mi-am dat
seama.

— Unde-i noua achiziţie? întreabă Kinsella.

— Aa, e sus în cameră. O să-l auziţi destul de curând.

— Te lasă să dormi noaptea?

— Când da, când nu, răspunde mama. Acelaşi copil poate să cârâie la orice oră.

Surorile mele se uită la mine de parcă aş fi o verişoară englezoaică, se apropie ca să-mi atingă rochia, cataramele de pe pantofi. Par diferite, mai subţiri, şi nu au nimic de spus. Ne aşezăm la masă, mâncăm pâinea şi bem ceaiul. Când se aude un plânset de la etaj, mama îl dă pe fratele meu

doamnei Kinsella şi se duce sus să aducă bebeluşul. E roz şi plânge, cu pumnii strânşi. Arată mai mare decât ultimul, mai puternic.

— Ce copil frumos. Dumnezeu să-l binecuvânteze, spune Kinsella.

— E o comoară, zice doamna Kinsella, ţinându-l pe celălalt. Mama le mai toarnă ceai cu o mână, se aşază şi îşi scoate

sânul pentru bebeluş. Faptul că se întâmplă în faţa lui Kinsella mă face să roşesc. Când vede că roşesc, mama îmi aruncă o privire lungă, pătrunzătoare.

— Dumnealui nu-i aici? întreabă Kinsella.

— A ieşit mai devreme, unde-o avea de mers, spune mama. Între ei începe o conversaţie măruntă, iar o vreme cuvintele

trec de la unul la altul, se ciocnesc între ele. La scurt timp după aceea, afară se aude o maşină. Nu se mai rosteşte niciun cuvânt până când nu apare tatăl meu, care îşi aruncă pălăria pe bufet.

— Bună seara tuturor, spune el.

— Dan, îl salută Kinsella.

— Ah, iată şi copilul rătăcitor! Te-ai întors la noi,

ai?

Spun că da.

— V-a făcut necazuri?

— Necazuri? spune Kinsella. E cuminte ca un mieluşel fata asta.

— Aşa? zice tata, luând loc lângă noi. Ei bine, asta-i o uşurare.

— Poate vrei să te aşezi la masă, zice doamna Kinsella, să iei cina.

— Am luat o cină lichidă în Parkbridge.

Mama mută bebeluşul la celălalt sân şi schimbă subiectul:

— S-a mai întâmplat ceva pe la voi?

— Nici urmă, spune Kinsella. La noi totul e liniştit.

Şi atunci strănut, vâr mâna în buzunar după batistă şi-mi suflu nasul.

— Ai răcit? întreabă mama.

— Nu, spun răguşită.

— Nu?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ce vrei să zici?

— N-am răcit, spun.

— Am înţeles, zice, aruncându-mi o altă privire pătrunzătoare.

— Copila a fost la pat în ultimele două zile, spune Kinsella. A prins un guturai mic.

— Mda, zice tata, nu poţi să ai tot timpul grijă de ei. O ştii şi tu prea bine.

— Dan! zice mama, cu vocea oţelită.

Doamna Kinsella pare stânjenită, cum era în ziua cu agrişele.

— Ştiţi, cred că-i timpul să ne luăm tălpăşiţa, spune Kinsella. E drum lung până acasă.

— Ah, da' cine vă aleargă? zice mama.

— Nu ne-aleargă nimeni, Mary, doar cele de toată ziua.

Vacile astea nu-ţi dau nicio ocazie să leneveşti.

Se ridică, îl ia pe frăţiorul meu de la soţia lui şi i-l dă tatălui meu. El ia copilul şi se uită de-a curmezişul camerei, la bebeluşul care suge. Strănut şi-mi suflu iar nasul.

— Te-ai întors bine căptuşită, zice tatăl meu.

— Nu-i nimic ce n-a mai avut şi n-o să mai aibă,

spune mama. Cu siguranţă circulă ceva.

— Eşti gata să mergem acasă? întreabă Kinsella.

Atunci doamna Kinsella se ridică, îşi iau rămas-bun şi ies. Îi urmez la maşină, împreună cu mama care încă ţine bebeluşul în braţe. Kinsella scoate cutia cu gem şi sacul de cartofi de 25 de kile.

— Aştia-s făinoşi, spune. Din soiul Queen[12], Mary.

Mai zăbovim acolo un pic, apoi mama le mulţumeşte şi spune că a fost frumos din partea lor să mă ţină.

— Niciun deranj, face Kinsella.

— Fata a fost binevenită şi e binevenită din nou oricând, zice doamna Kinsella.

— Îţi face cinste, Mary, spune Kinsella. Iar tu vezi de carte, îmi spune mie. Când vin aici vreau să văd steluţe aurii pe caietele tale de caligrafie.

Mă sărută, femeia mă îmbrăţişează, iar apoi îi urmăresc cum se urcă în maşină, simt uşile închizându-se, tresar când porneşte motorul şi maşina se îndepărtează încet-încet. Kinsella pare mai dornic să plece decât a fost să vină încoace.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? zice mama, acum că

maşina a plecat.

— Nimic, zic.

— Spune-mi.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Chiar dacă cea cu care vorbesc e mama, am învăţat destul, am crescut îndeajuns încât să-mi dau seama că nu trebuie să pomenesc nici o vorbă despre cele întâmplate. S-a ivit ocazia perfectă să tac.

Aud maşina frânând pe pietrişul din alee, uşa deschizându- se, apoi fac ce fac cel mai bine. O fac fără să gândesc. Iau startul din picioare şi fug pe alee. Îmi simt inima nu în piept, ci în mâini, şi pare că o car cu uşurinţă, ca şi cum aş fi devenit mesagerul a ce se întâmplă înăuntrul meu. Mai multe lucruri îmi trec fulgerător prin minte: băiatul de pe tapet, agrişele, momentul în care găleata m-a tras la fund, junca rătăcită, salteaua umedă, a treia lumină. Mă gândesc la vara mea, la clipa prezentă, cel mai mult la clipa prezentă.

Când iau curba şi ajung în punctul unde nu îndrăznesc să privesc, îl văd acolo, trăgând zăvorul

de la poartă, închizând- o. Are ochii în pământ şi pare că-şi priveşte mâinile, urmăreşte ce face. Picioarele îmi zdupăie de-a lungul pietrişului brut, de-a lungul fâşiei de iarbă neîngrijită din mijlocul aleii noastre. De un singur lucru îmi pasă acum, iar picioarele mă duc într-acolo. De îndată ce mă vede, se opreşte şi rămâne încremenit. Nu ezit, ci continui să alerg, iar în momentul în care ajung la el poarta e deschisă, eu mă izbesc de trupul lui şi bărbatul mă ridică în braţe. Mă ţine strâns, într-o îmbrăţişare lungă. Simt cum inima îmi bubuie în piept, cum răsuflu greoi, apoi inima şi răsuflarea mi se liniştesc diferit. La un moment dat, care pare mult mai târziu, o pală bruscă de vânt scutură peste noi picături de ploaie mari, grase din copaci. Am ochii închişi şi îl simt, îi simt căldura ieşind din hainele lui cele bune. Când în cele din urmă deschid ochii şi mă uit peste umărul lui, îl văd pe tatăl meu venind cu mers hotărât şi ferm, cu bastonul în mănă. Mă ţin ca şi cum m-aş îneca dacă mi-aş da drumul, ascult femeia care când suspină, când plânge, de parcă ar plânge de-acum nu

pentru unul, ci pentru doi. Nu îndrăznesc să ţin ochii deschişi şi totuşi o fac, privind lung spre alee, peste umărul lui Kinsella, văzând ceea ce el nu vede. Dacă o parte din mine vrea din toată inima să mă lase jos şi să-i zic femeii care m-a îngrijit atât de bine că nu o să spun niciodată, niciodată, ceva mai profund mă reţine acolo, în braţele lui Kinsella, mă face să mă agăţ de el în continuare.

— Tati! îl avertizez, îl numesc. Tati.

[1] Rasă de vite din nord-estul Angliei.

[2] Joc de cărţi de origine irlandeză.

[3] Electricity Supply Board – principala companie energetică din Irlanda.

[4] Băutură răcoritoare vândută în Irlanda şi considerată parte distinctă a identităţii culturale a irlandezilor.

[5] Comunitatea Economică Europeană.

[6] Sintagmă referitoare la supraproducţia de unt, folosită mai ales pentru a descrie consecinţele politicii agricole adoptate în Uniunea Europeană în anii 1970.

---

[7] Copilă, folosit ca termen de alint (în irlandeză, în orig.).

[8] În vara anului 1981, în închisoarea Long Kesh din Irlanda de Nord a avut loc în fiecare săptămână câte un deces cauzat de greva foamei. Astfel şi-au pierdut viaţa zece membri IRA.

[9] Prim-ministrul (în irlandeză, în orig.).

[10] Joc de cărţi în care, atunci când un participant face careu, toţi ceilalţi trebuie să se grăbească să ia o lingură de pe masă. Cel care rămâne fără lingură primeşte o literă, iar jucătorii sunt eliminaţi pe rând, pe măsură ce strâng literele ce formează cuvântul „lingură".

[11] Al treilea volum din seria *What Katy Did (Isprăvile lui Katy)* de Susan Coolidge.

[12] British Queen, soi de cartofi cultivaţi în Irlanda.